Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 123. | Нинѣ: гр. к. Лукіяна м. рим. к. Вита Мод. | Завтра: Митрофана, Боже тѣл. | Середа 3 (15) червня 1892. | Всходъ сонця 4 г. 1 м.; заходъ 7 г. 59 м. Баром. 764 терм. + 27·0° + 13·0°. | Рокъ II.

Наша суспôльна нужда.

IX.

Коли пригадаємо собѣ давнѣйшій станъ нашихъ бурсъ, то дѣйстно не знаємо сказати, що бôльше приносило навѣть ще до недавна шкоды въ выхованю нашои молодѣжи, чи такъ званѝ „станціи“, чи бурсы; кажемо до недавна, бо теперь бурсы стали вже таки бодай трохи, хочь ще не зовсѣмъ лѣпшѝ, якъ були давнѣйше. Пригляньмо ся н. пр. яке было житє въ однôй изъ найстаршихъ нашихъ бурсъ, въ бурсѣ коломыйскôй. Бурса та была заснована заходами покôйного Теодора Бѣлоуса, першого директора тои ґімназіѣ. Бурса та была свого часу одною, що такъ скажемо, изъ найбôльшихъ фабрикъ моральныхъ калѣкъ. Мы бы нарушили тутъ честь памяти покôйного єѣ першого основателя, наколибъ вину за то єму приписували. Покôйный Теодоръ Бѣлоусъ — нехай люде судять о нѣмъ якъ хотять — бувъ все таки приятелемъ молодѣжи взагалѣ и чоловѣкъ зъ дуже горячимъ серцемъ для бѣдной молодѣжи рускои и що лишь было въ єго силѣ, то робивъ для неи. Мы были неразъ свѣдкомъ того, якъ вôнъ самъ собѣ вôдоймавъ вôдъ губы, выдававъ послѣдный свôй грôшь, щобы лишь пôддержати ту молодѣжь, а коли якъ разъ основана нимъ институція не приносила такого хôсна, якъ могла и повинна была приносити, то вина сего лежала бôльше въ обставинахъ, бôльше въ самôй суспôльности, зъ котрои прецѣ выйшовъ бувъ и самъ основатель институціѣ.

Були часы, коли бурса коломыйска удержувала неразъ и до 50 або й бôльше ученикôвъ. Удержати тôлько хлопцѣвъ всѣлякого вѣку и темпераменту, выхарчувати ихъ, а многихъ ще й приодѣти, то была очевидно рѣчь майже неможлива. Хлопцѣ тулили ся тамъ, якъ могли, радѝ що єсть бодай якій-такій кутикъ на нôчлѣгъ, яке-таке пристановище. Коли не ставало лôжокъ, то спало по двохъ и трохъ разомъ, або таки за покотомъ разомъ на земли, а живили ся неразъ якъ тѝ птицѣ небеснѝ, що нѣ орють нѣ сѣють. Прийшло яке свято, то часть бурсакôвъ, спѣвакôвъ, выбирала ся до сусѣдныхъ сѣлъ, зовсѣмъ такъ, якъ въ середныхъ вѣкахъ нѣмецкѝ т. зв. вандруючѝ студенты, таки вже зъ готовыми мѣшками и вôдспѣвавши въ церквѣ забирала вôдтакъ мѣхами хлѣбъ зъ парастасôвъ, або муку та крупы вôдъ добродѣѣвъ и вертала до бурсы. Въ тяжкихъ хвиляхъ спадали бурсаки якъ та саранча на паньскій ланъ зъ рѣпою пôдъ мѣстомъ та живили ся нею таки заразъ на мѣсци, а вôдтакъ забирали ще зъ собою запасы до бурсы. Бурсаки училиcь тутъ жити жебраниною або „хитрымъ промысломъ“, не хочемо казати крадежею, бо такѝ рѣчи якъ: выкрадане рѣпы зъ лану, садовины та морквы, цибулѣ и чѣснику зъ городôвъ не уважало ся за крадѣжь такъ само, якъ колись у спартаньскои молодѣжи. За то въ самôй бурсѣ выводила ся крадѣжь; оденъ обкрадавъ другого; не то вже, що выкрадавъ хлѣбъ та выѣдавъ прятане молоко зъ ґарчика, або закрадавъ у товариша пару крейцарѣвъ, котрѝ той дôставъ зъ дому, але крали таки оденъ другому книжки и одѣжь, та несли до жида на продажь. Гра въ карты, а потайкомъ и горѣвка, — то були найлюбѣйшѝ забавы старшихъ бурсакôвъ. При тôмъ учивъ ся кождый складатись въ двоє передъ строгимъ але на дѣлѣ мягкого серця директоромъ; удававъ въ двоє такъ нещасливого, якимъ бувъ дѣйстно, нѣбы ажь плакавъ — а все длятого, щобы директоръ сягнувъ до кишенѣ и вытягнувъ зъ неи пару крейцарѣвъ.

Покôйный п. Бѣлоусъ не могучи очевидно дати собѣ рады зъ тою голотою, впавъ на гадку розпыхати єѣ, де и якъ было можна: а що при тôмъ не умѣвъ, або може скорше не бувъ въ силѣ зробити доброго выбору, то неразъ найлѣпшимъ и найздôбнѣйшимъ ученикамъ замыкавъ дальшу дорогу до образованя. Розпыхавъ ихъ по селахъ чи тамъ на дяко-учителѣвъ и учителѣвъ, розумѣє ся безъ всякого пôдготовленя до стану учительского, чи на писарѣвъ и т. д. або казавъ имъ учити ся штуки друкарскои. Такимъ способомъ розкинула коломыйска бур-

---

ЗЛЕ ДѢЛО.

Зъ російского — Антона Чехова.

— Хто тамъ?

Нѣхто не вôдзыває ся. Сторожь не бачить нѣчого, але середъ шуму вѣтру и шелесту деревъ чує выразно, що хтось иде вздовжь алеи. Мартова нôчь вкрыла землю хмарами та мракою, а сторожеви здає ся, мовь бы земля, небо и вôнъ самъ зô своими думками злились въ щось одно, незвычайно велике та непроглядно темне. Коли хоче йти, то мусить що крокъ шукати дороги.

— Хто тамъ? — пытає знову сторожь и наче єму здаєсь, що чує якійсь шепôтъ и здержаный смѣхъ. — Хто тамъ такій?

— То я, батечку... вôдповѣдає якійсь старшій голосъ.

— Я!... та що за оденъ?

— Я... Прохожій.

— Що за прохожій? — кричить сторожь гнѣвно, щобы въ такій способъ свôй страхъ затаити. — Лихій хиба тобою сюды водить? И волочить ся то десь, сатана, въ ночи по кладовищи!

— Хибажь тутъ кладовище?

— А щожь бы? Кладовище, а якъ же? Хиба ты не бачишь?

— Ой, ой, ой! Царице небесна! — Притôмъ чути, якъ якійсь старый чоловѣкъ зôтхає. — Нѣчого не бачу, батечку, нѣчого... Отъ видишь яка пôтьма, яка пôтьма! Хочь очи выбери, такъ темно, батечку! Ой, ой, ой!

— Та хтожь ты такій?

— Я — богомолець, батечку, подорожный чоловѣкъ.

— Чорты зъ васъ, не волоцюги нôчнѝ... Отъ видишь, якѝ они богомольцѣ! Пьяки — тай годѣ! — воркотить сторожь, утихомиреный словами та зôтханємъ подорожного. — Черезъ васъ то чоловѣкъ тôльки грѣшить. Цѣлый день пють-запивають ся тѝ голодранцѣ а по ночи лихій ихъ по кладовищи носить! Але менѣ все такъ щось здавалось, якъ бы ты тутъ не оденъ, якъ бы васъ тутъ было двохъ, трехъ.

— Я самъ, батечку, самъ. Якъ палець... Ой, ой, ой... грѣхи нашѝ!

Сторожь приступивъ до чоловѣка и ставувъ.

— Якъ же ты тутъ зайшовъ? — пытає.

— Заблудивъ, любчику. Ишовъ до Митрієвского млына, тай заблудивъ.

— О то! Хибажь сюды дорога до Митрієвского млына? Дуракъ же ты! До Митрієвского млына не сюды дорога; треба геть на лѣво йти, по великôмъ гостинци, що зъ мѣста иде. А то пяный, тай увôйшовъ непотрѣбно бôльшь три версты дороги. Ты, бачу, въ мѣстѣ за богато заглядавъ до чарки.

— Согрѣшивъ, батечку, согрѣшивъ я. Справдѣ, такъ оно й было, чому не признатись до грѣха? Але якъ же менѣ теперь зъ вôдси выдôстатись?

— Иди все просто, отсимъ бокомъ, ажь вже прийдешь до обгородженого мѣсця; зъ вôдтамъ возьми ся заразъ на лѣво и йди кладовищемъ ажь до ворôтъ. Отвори ихъ и йди зъ Богомъ. А зважай тôльки, щобъ въ рôвъ не упавъ. А за кладовищемъ иди попри поле, попри поле, попри поле, ажь выйдешь на великій гостинець.

— Дай тобѣ, Боже, здоровля, батечку. Маріє, мати Божа, хорони насъ и заступи насъ. Та може бы ты мене, мôй любый, пôдпровадивъ трохи! Будь ласкавъ, пôдведи мене ажь до ворôтъ.

— Чи въ мене часъ на такѝ рѣчи? Иди самъ.

— Змилуй ся, я за тебе буду Бога молити. Не бачу нѣчого! темно, хочь очи выбери, руки передъ очима не видко! Темнотажь бо то, темнота! Пôдведи мене, приятелю!

— Пôдведи! Чи въ мене часу на стôлько, щобы людей водити! Якъ бы такъ кождого прийшлось вôдпроваджувати, то мавъбы я по горло сего добра!

— Христа ради, пôдведи мене! Не бачу нѣчого, то й страшно самому на кладовищи йти. Страшно, батечку, страшно, и я дуже бою ся, любчику.

— Та й упертый же ты! — сказавъ на то, сторожь зôтхнувши. — Ну добре, ходѣмъ!

Сторожь и подорожный зачинають ити. Иде оденъ коло другого, рука объ руку и мовчать. Вогкій, проймаючій вѣтеръ бє ихъ

са множество молодыхъ людей, котрыхъ вырвала зъ ихъ первѣстного стану а не довела до другого, котрыхъ трошки пôдучила а не дала повного знаня, въ котрыхъ не выробила крѣпкихъ характерôвъ а пôдорвала природный ихъ розвôй, зъ котрыхъ поробила людей невдоволеныхъ самыми собою и цѣлымъ свѣтомъ.

Такій самый вплывъ, якъ коломыйска бурса, мали на молодѣжь и други бурсы зъ тою хиба змѣною, що пôсля мѣсцевыхъ обставинъ змѣняли ся й роды злого, яке зъ нихъ противъ цѣли институціѣ выносила молодѣжь. Такъ н. пр. въ одной изъ нашихъ бурсъ ще передъ кôлькома роками выробилась була формальна школа шпѣгуньства. Молодѣжь знала, що шпѣгуньствомъ и доносами позыскае собѣ наставника бурсы, тожь оденъ навперѣдъ другого бѣгавъ зъ доносами на товариша сподѣваючись, що тымъ выробить собѣ не лишь ласку у наставника, але може ще й дôстане заплату за то въ формѣ запомоги одного або двохъ ґульденôвъ. Всѣ однакожь бурсы мали то спôльне — а въ тôй характеристицѣ, видить ся намъ, що не ошибнемо ся, — що учили: „прийдѣте поклонѣмъ ся“, учили рабства и фарисейства; замѣсть пôдносити пôдупавшу бѣдноту, учили еѣ ще бôльше упôдляти ся и при кождôй нагодѣ вытягати руку за подайнымъ та здобувати собѣ чужу ласку и помôчь коли вже не просто нечестными то певно двозначнои вартости способами.

Отъ такій бувъ у насъ загальный вплывъ бурсъ на выховане. А якій же вôнъ мôгъ бути спеціяльно пôдъ взглядомъ національнымъ? Очевидно, коли вже не просто шкôдливый, то нѣякій, бо институція, що не дае доброго и здорового выхованя загально людского, не въ силѣ дати й выхованя національного. Пôдъ взглядомъ національного выхованя можна було запримѣтити въ нашихъ бурсахъ троякій станъ; въ одной заряды бурсъ, нѣчимъ не журили ся, вся ихъ дѣяльнôсть обмежалась лишь на харчованю молодѣжи; въ другихъ вела ся въ зарядахъ борба о напрямъ, якій мае ся надати бурсѣ, а до сеи борбы втягано неразъ навѣть самыхъ бурсакôвъ; въ третыхъ наконець ставлено за засаду затирати всякій слѣдъ національного духа руского въ молодѣжи.

Отъ таке було у насъ пытоме публичне выховане молодѣжи нашои, що мала колись збôльшити круги интеліґенціѣ и стати провôдникомъ народу. Гляньможъ теперь якій вплывъ мали на ту молодѣжь окружаючи еѣ инши обставины и якъ выховувалась молодѣжь выходяча вже зъ самои интеліґенціѣ.

просто въ лиця, а дерева, що ихъ не видко, шумять, скрипплять та велики каплѣ стрясають на землю... Цѣла майже алея накрыта калужами воды.

— Одного тôлько не можу зрозумѣти, — вôдзываесь сторожь по довшôмъ мовчаню — якъ таки ты тутъ попавъ ся? Тажь ворота замкнени. Чи ты черезъ плôтъ перескочивъ, чи що? Коли ты черезъ плôтъ скакавъ, то се якъ на старого чоловѣка просто — соромъ!

— Не знаю батечку, не знаю. Зъ вôдки я тутъ взявъ ся, самъ не знаю. Лихій мабуть мене вчѣпивъ ся. Отъ кара Божа. Таки й такъ, лихій мене вчепивъ ся, сатана менѣ розумъ вôдобравъ. Та ты, батечку, тутъ мабуть сторожемъ?

— Сторежемъ.

— Чи ты самъ оденъ пильнуешь кладовища?

Вѣтеръ ударивъ въ нихъ такъ сильно, що оба мусѣли на хвилю станути. Пождавши, поки вѣтеръ пролетѣвъ, сторожь каже: — Насъ тутъ трохъ, одного теперь пропасниця звалила, а другий спить. Мы мѣняемось.

— Такъ то, братчику, такъ. Ажь то вѣтеръ, вѣтеръ! Его мабуть и покôйники въ могилахъ чують. Вые, мовь дикій звѣръ... ой ой, ой!

— Зъ вôдкижь ты йдешь?

— Здалека. Зъ далекои стороны, зъ Вологды. Иду на прощу до святыхъ мѣсць и молю ся за добрыхъ людей. — Господи, спаси и помилуй насъ!

(Конець буде.)

Рада державна.

На порядку дневнôмъ нинѣшного засѣданя Палаты пословъ стоить мѣжь иншимъ: справоздане комісіѣ для ненарушимости посольскои въ справѣ выданя судамъ пословъ Пернерсторфера, Морого и Біянкініого и дальша дискусія надъ проектомъ закона будôвельного.

Завтра т. е. въ середу вôдбуде ся засѣдане Палаты панôвъ а на порядку дневнôмъ стоить мѣжь иншимъ справоздане комісіѣ буджетовои о удѣленю одноразовои запомоги урядникамъ державнымъ. Есть се дуже цѣкава справа. Якъ звѣстно, предкладало правительство, щобы парляментъ ухваливъ на ту цѣль 500.000 зр., однакожь Палата пословъ пôднесла ту суму на 1 міліонъ а Палата панôвъ ухвалила опôсля згôдно зъ предложенемъ правительства лишь 500.000 зр. Справа ся вернула зновъ до Палаты пословъ а та й за другимъ разомъ ухвалила міліонъ. Теперь же комісія Палаты панôвъ предкладае зновъ щобы ухвалити лишь 500.000 зр. а то внесене перейде певно й въ повнôй Палатѣ. Настане отже выпадокъ предвидженый въ §. 77 реґуляміну Палаты пословъ зъ 1875 р. Отже треба буде выбрати спôльну конференцію по рôвнôй части членôвъ зъ обохъ Палатъ; комісія та выбирае двохъ предсѣдателѣвъ: одного зъ помѣжь членôвъ Палаты панôвъ а другого зъ членôвъ Палаты пословъ. Они проводять нарадами по черзѣ а льосъ означае, котрый зъ нихъ мае розпочинати. Комісія выбирае одного референта, ухвалюе внесене бôльшостію голосôвъ и предкладае вôдтакъ рôвнозвучне справоздане обомъ Палатамъ.

На вчерашнôмъ засѣданю комісіѣ валютовои заявивъ міністеръ финансôвъ на запытане пос Межника, що вѣсть о вôдроченю парляментарного трактованя справы валютовои есть зовсѣмъ безосновна. Міністеръ финансôвъ заявивъ дальше, що рѣчь очевидна, що узыскана дорогою позычки квота, буде ужита на управильнене валюты, взглядно до стягненя або уфондованя нотъ державныхъ. Правительство не думае въ тôй точцѣ зовсѣмъ ставити яки перешкоды, бо годить ся зовсѣмъ на погляды Пленера, высказани въ его внесеню.

Комісія ухвалила поправку Штайнвендера того змѣсту: Комісія годить ся въ засадѣ на то, абы узыскане дорогою позычки золото, було ужите на цѣли валютови, взглядно до стягненя и уфондованя нотъ державныхъ, и переходить до нарадъ надъ валютою коронною. Опôсля приступила комісія до нарады надъ симъ закономъ.

Переглядъ политичный.

Пôсля найновѣйшихъ диспозицій выѣде Е. Вел. Цѣсарь до Берна на Моравѣ на торжество четвертого австрійского зъѣзду стрѣлецкого дня 26 с. м. и перебуде тамъ 5 днѣвъ, а при сѣй нагодѣ буде оглядати тамошни заведеня промыслови.

Вѣсть о вôдложеню дебатъ валютовыхъ въ повнôй Палатѣ ажь на осѣнь була лишь звычайнымъ маневромъ бѣржевымъ.

Польски ґазеты нотують вѣсть, що пос. Струшкевичъ мае стати инспекторомъ культуры краевои для Галичины зъ осѣдкомъ у Львовѣ.

Пôсля Bosn. Post. приѣхавъ колишній воевода чорногорскій, Машо Врбица, послѣдными днями до Сераева, а зъ вôдси поѣде до Бігача и тамъ поселить ся. Машо Врбица зложивъ вже присягу вѣрности австрійскому Монарсѣ. Bosn. Post. доказуе, що правительство не могло приватному чоловѣкови заборонити поселитись въ Боснѣ, тымъ бôльше, що Чорногора позваляе осѣдати у себе не лише политичнымъ збѣгцямъ, але й всякимъ розбишакамъ та злодѣямъ зъ Босны та Герцеґовины, а Врбица нѣчимъ не провинивъ ся въ Чорногорѣ и ему позволено выѣхати зъ краю.

Цѣсарь Вільгельмъ вернувши зъ Кіль, конферувавъ заразъ зъ канцлеромъ Капрівімъ и ґен. Кальтенборнъ, а теперь лагодить ся въ дорогу на пôвнôчь на норвеґске побереже. Цѣсарь мае выѣхати дня 29 с. м., а верне ажь 2 серпня. — Приѣздъ италіяньскои пары королевскои вôдложено ажь до осени.

Nat. Ztg. доказуе, що царь не сказавъ того въ Кіль, о чôмъ писала Köln. Ztg., але вже сама его гостина дае поруку, що вôнъ не позволить Французамъ кинутись на Нѣмеччину.

Приѣзду царя сподѣваютъ ся въ Петербурзѣ на день 17 с. м. Того самого дня приѣде туды и міністеръ Вышнеградскій на кôлька днѣвъ въ переѣздѣ до Швеціѣ.

Пôсля Pol. Corr. мавъ кн. Уельскій запросити въ Копенгазѣ царя именемъ англійскои королевои въ гостину до Лондону ще сего лѣта.

Новинки

Львôвъ дня 14 червня.

— **Именованя.** П. Міністеръ вѣроисповѣдань и просвѣты надавъ кс. Брон. Каракульскому въ Дрогобича посаду катихита римо-кат. реліґіѣ при ґімназіи въ Решовѣ, а кс. Симеонови Цетпарскому въ Ясла такужь посаду въ Дрогобичи.

Конкурсы. На конкурсъ въ речинцемъ до 10 н. ст. серпня выставлени въ епархіи перемыскôй парохіи: Ветлина, Горянка, Гочевъ, Криве ad Тѣсна, Лопѣнка, Рябе, дек. балигородского; Кôньске, дек. бирчаньского; Бортне, Долины, Лѣщины, Новиця, дек. бѣцкого; Багновате, Беньова, Прислôпъ, Шумячь, дек. высочаньского; Рибникъ, дек дрогобицкого; Ольховець, дек. дукляньского; Днѣстрикъ дубовый, дек. жукотиньского; Береги горѣшни, Хмѣль, дек. ватварницкого; Дубрôвка, дек. каньчуцкого; Михаловичѣ, дек. комарняньского; Близянка, Чорнорѣки, дек. коросняньского; Тирява волоска, дек. лѣського; Синявка, дек. любачѣвского; Лужокъ дôльный, дек. мокряньского; Войкова, Камяна, Лелюхôвъ, дек. мушиньского; Милкôвъ, дек. ольховецкого; Белвець, Крупець, дек. потелицкого; Вôльшаникъ, дек. самбôрского; Лѣнинка мала, Свидникъ, Стрѣльбичѣ, Туръ, дек. старосамбôрского; Букова, дек. старосôльского; Токарня, дек. сянôцкого; Махнôвъ, дек. угнôвского; Явôрникъ, дек. яслицкого.

— **Рускій народный театръ** пôдъ зарядомъ Ив. Биберовича, приѣзджае въ тыхъ дняхъ въ Бучача до Монастирискъ и дасть тамъ кôлька театральныхъ виставъ. Перша выстава вôдбуде ся во второкъ дня 21 червня въ дуже выгôдной оранжеріи, положенôй въ парку ґр. Млодецкого, котрый якъ попередными лѣтами, такъ и теперь дуже радо вôдступивъ свою оранжерію на сю цѣль.

— **Курсы для науки зручности** въ Сокали и въ Краковѣ. На тѣ курсы призначивъ выс. Соймъ по 800 зр. запомоги. Краєва Рада шкôльна постановила теперь ужити въ того суму 520 зр. по половинѣ на покрыте коштôвъ урядженя тыхъ курсôвъ въ Сокали и въ Краковѣ, а прочу суму 1080 зр. на запомоги для 36 учителѣвъ народныхъ шкôлъ, що мають взяти участь въ тыхъ курсахъ. На вакаційный курсъ для науки зручности въ Сокали, покликала краєва Рада шкôльна слѣдуючихъ учителѣвъ: Мих. Мекелиту зô Звенигорода въ бобрецкôмъ, Ост. Сохацкого зô Скалы въ борщѣвскôмъ, Ив. Кушнѣря въ Кадлубискъ въ брôдскôмъ, Павла Димидаса зъ Кововы въ бережаньскôмъ, Франца Бородиця въ Динова въ березôвскôмъ, Олекс. Орѣховского въ Ягольницѣ въ чорт-

ковскôмъ, Едм. Буличка зô Стебника въ дрогобицкôмъ, Павла Жеглицкого зъ Пелкинь въ ярославскôмъ, Ос. Шималу зъ Яворова, Меч. Поповича зъ Калуша, Петра Барана зô Стоянова въ камѣнецкôмъ, Юл. Сеньова зъ Яворова въ косôвскôмъ, Ос. Швайковского зô Щирця въ львôвскôмъ, Ив. Фаловича зъ Камѣннои въ надвôрняньскôмъ, Илярія Олексинова зъ Рогатина, Илію Зубатого зъ Рудокъ, Едв. Верндля зъ Фащѣвки округа скалатского и Мих. Морша зъ Борокъ въ тернопôльскôмъ округѣ.

— **Новый урядъ почтовый** буде вôдъ 16 с. м. отвореный на двôрци зелѣзницѣ въ Верхратѣ (повѣтъ Рава руска), зô звычайнымъ обсягомъ дѣланя. Округъ доручень того уряду будуть становити: Громада и обшаръ двôрскій Верхрата зъ присѣлками Гôрники, Дегава, Манастирокъ верхратскій, Галущаки, Нестораки, Маилы, Шупры, Лужки, Завалиле, Майданъ верхратскій, Медвежа. Ставище, Мазярня, Горайцъ, Мриголоды, громады Прусє зъ Гамарнею, Девятирь и обшаръ двôрскій Гута стара. Урядъ той буде мати получене зелѣзницями межи Ярославомъ а Равою рускою.

— **Въ Рудникахъ** въ повѣтѣ святиньскôмъ, отворено стацію телеґрафічну, злучену зъ урядомъ почтовымъ, зъ обмеженою службою денною, и вôддано вже до публичного ужитку.

— **На фондъ памятника для Тараса Шевченка** жертвували свои працѣ члены „Львôвского Бояна:“ Амалія и Софія Кунцевичѣвны, Єлена Петровска, Анна Збѣржховска, Іосифа Наконечна, Марія Билиньска, Михайлина Галиковска, Климонтина Струмѣньска, Анна Прокоповичѣвна, Г. Бѣчаѣвна, Леонтина Чепѣлѣвна, Теофіля Чепѣлѣвна, Михайлина Рощиньска, Ємилія Огоновска, Теофіля М. Огоновска, Меланія Дѣдицка, Софія Калитовска, Ольга Калиньска, Анна Керничиа. Упрашаю о дальшій зголошеня зъ поданємъ точнои адресы. Въ Яновѣ коло Львова. *Ирина Герасимовичѣвна.*

— **Доповняючій выбôръ** двохъ членôвъ Рады повѣтовои въ Равѣ зъ ґрупы мѣстъ розписаный на 22 липня.

— **Запомога.** Выдѣлъ краєвый удѣливъ зъ фонду, призначеного на запомоги для товариствъ академичныхъ, 100 зр. одноразовои запомоги товариству „Ватра“ у Львовѣ.

— **Старî ноты одноренськовî** зъ датою 1 сѣчня 1882 року, будуть вымѣнюватись лише до дня 30 н. ст. червня с. р. Вôдтакъ до дня 31 н. ст. грудня 1893 року вымѣна буде могла наступити лише на пôдставѣ подання остемплѣованого, внесеного до міністерства скарбу у Вѣдни.

— **Зъ Сянôцкого доносять:** Комітетъ парафіяльный гр. кат., репрезентаціи громадскî и заряды школьнî въ Воли нижнôй и выжнôй постановили величаво святкувати день 8 червня, яко день коронаційного ювілею Єго Величества. Того дня вôдправлено въ прикрашенôй церквѣ св. Миколая торжественне богослуженє, на котрôмъ була и молодѣжь школьна. Въ проповѣди представивъ о. Воляньскій значѣнє торжества и вкôнци заинтонувавъ гимнъ народный зъ закôнченємъ „многая лѣта“, котре вôдспѣвали школярѣ пôдъ проводомъ учителѣвъ Недѣльского и Бараньского. По богослуженю начальники громадъ, учителѣ и гостѣ складали желаня для Єго Величества на руки о. Воляньского. Обхôдъ ювілейный закôнчивъ ся обѣдомъ у о. Льва Воляньского.

— **Прогульковî поѣзды** зô Львова до Бруховичь будуть ѣздити черезъ цѣле лѣто и вôдходять що дня о 3 год. по полудни, а вертають до Львова о три чверти на 7. До тыхъ поѣздôвъ выдають ся білєты ѣзды поворотнои по цѣнѣ 44 кр. за другу клясу, а по 24 кр. за третю. Дѣти до 10 лѣтъ платятъ за такî білєты по 24 и 13 кр. Часъ вôдъѣзду поданый пôсля годинника середноевропейского.

— **Зъ Подволочискъ** пишуть до Neue freie Presse що увязненого въ Кієвѣ властителя готелю Кондзєльского засудили власти россійскî на поселенє на Камчатцѣ.

— **Зъ салѣ судовои.** Головна розправа противъ дра Олесандра Медвея, котрый забивъ въ поєдинку Евгенія Бродского, вôдбуде ся ажь въ осѣннôй каденціи судьѣвъ присяглыхъ. Оборонець Медвея, дръ Мих. Грекъ, внѣсъ просьбу до Є. Вел. Цѣсаря, щобы свѣдкôвъ поєдинку можна переслухати безъ розведеня противъ нихъ карного слѣдства.

— **Про увязненє медика п. Невестюка** пишуть зъ Вѣдня до „Дѣла“: Пôсля вѣстей одержаныхъ вôдъ австрійского конзуля въ Кієвѣ, власти россійскî увязнили п. Невестюка за перевоженє забороненыхъ въ Россіи книжокъ и вôдвезли єго до тюрмы въ Кієвѣ.

— **Въ Зарубинцяхъ** повѣту скалатского, при направѣ спусту найдено въ водѣ двѣ церковнî чашѣ, одну монстранцію и кôлькадесять фальшивыхъ ґульденôвъ. Грималôвскій Судъ почавъ енерґічно слѣдити, звôдки тî рѣчи походять.

— **Плывакъ воздушный**, Джіякомо Меріґі, буде продуковати ся у Львовѣ, въ дняхъ 16 и 19 с. м. въ городѣ Кисельки надъ ставомъ. Початокъ продукцій все о год. 4 по полудни.

— **Фасоля въ носѣ.** „Буковина“ доносить про таку пригоду: Дѣтвакъ возьного въ В. бавивъ ся фасолею и одну запхавъ собѣ въ нôсъ, такъ що не мôгъ уже єѣ вытягнути. Родичѣ удавались до трохъ лѣкарôвъ за помочію, однакъ тî не хотѣли чи боялись братись до сеи операціѣ. А дитина крутить ся, нôсъ набренѣвъ и розчервонѣвъ ся. Хочь-не-хочь взялись родичѣ самî до операціѣ. Вызичивши собѣ гачка вôдъ гакльованя, звязали дитинѣ руки и ноги, положили на стôлъ и давай вытягати фасолю. Дитина въ плачу ажь захрипла; хата ходила, та фасолю таки дôстали и выняли. Она вже напôчняла и пустила кôлець на пôвъ цаля довгій. Хто знає, що було бы зъ носомъ, якъ бы не була прыйшла въ помôчь „мужицка операція“.

— **Самоубійство.** Въ Новоселици австрійскôй вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ карабіну стражникъ скарбовый Антонъ Шенталєръ.

— **Убійство.** Въ скарбовôмъ лѣсѣ въ Зарѣчу найшла жандармерія трупа селянки Анны Струкъ. Слѣдство выкрыло убійника; єсть то Никола Дрогобицкій. Вôнъ признавъ ся до вины, а за причину убійства подавъ се, що убита була въ занадто близькихъ вôдносинахъ зъ єго батькомъ, а черезъ те була незгода въ родинѣ. Отже довѣдавшись, що Анна Струкъ пôшла сама до лѣса збирати зѣлє, вôнъ пôшовъ за нею и убивъ єѣ.

— **Не поклонили ся цареви.** Зъ Петербурга ажь теперь доносять о слѣдуючôй пригодѣ, що склалась ще 25 марта. Того дня вертали тамошнî латиньскî вытомцѣ зъ костела домôвь. Больша часть уже була на Измаилôвскôмъ мостѣ зô своимъ инспекторомъ кс. Пшесмицкимъ, а якихъ сѣмъ лишилось трохи позаду. Разъ надъѣхавъ поѣздъ зъ царемъ и зô звычайною дружиною. Пытомцѣ, що ишли мостомъ, сейчасъ поклонили ся, а тамтî сѣмь оглядали якусь выставу склепову, не замѣтили поѣзду и не поклонили ся. Зъ того зробило міністерство справъ внутрѣшныхъ велику справу Ректоръ семинаріѣ, ректоръ академіѣ духовнои, митрополитъ и иншî дôстали строге упôмненє. Кс. Пшесмицкого, що йшовъ зъ пытомцями и поклонивъ ся, мимо того засуджено на шѣсть мѣсяцѣвъ замкненя въ монастири. Въ Великій четверь увязнено єго и вôдослано до Аглоны. А ректоръ семинаріѣ мусѣвъ за кару заплатити 50 рублѣвъ на голодныхъ.

— **Буря и грады.** Дня 9 с. м. страшна буря лютила ся въ селѣ Колодѣѣвцѣ и охрестности. Въ тôмъ селѣ злива затопила збôже. Зъ 50 штукъ череды хлѣвнои и овець пôшло зъ водою, хочь буря тревала лише годину. — Въ околици Станіслава поробили градобитя вже досыть значну шкоду. Градъ навѣстивъ дня 10 мая Богородчаны, Стебникъ, Лисець старый и мѣсто Лисець, а дня 3 червня околицѣ Тысьменицѣ. Градъ бувъ величины волоского орѣха.

— **Бацiль противъ мышей.** Професоръ ґіґієны въ университетѣ въ Ґрифін, дръ Лєфлєръ, вôдкрывъ бациля, таке дуже маленьке и голымъ окомъ невидиме сотворѣнє, що выкликує въ мышахъ тифусъ мышачій и нищить ихъ. Лєфлєра покликали теперь до Греціѣ, щобы зарадивъ тому нещастю, яке тамъ мыши чинять. Пробы удали ся незвычайно добре. Вôнъ затроивъ мыши тымъ бацильомъ, а межи ними повстала правдива зараза, котра ширила ся тымъ скорше, що живî мыши пожирають здохлî и заражають ся вôдъ нихъ. Въ пять днѣвъ по зараженю ихъ бацилями мыши гинуть. Такî самî, тôлько трохи повôльнѣйшî наслѣдки осягнено зъ живленя ихъ хлѣбомъ, моченымъ въ юшцѣ зъ бацилѣвъ. Професоръ Лєфлєръ скликавъ доокрестныхъ селянъ и 60 вояковъ и они розкинули такій хлѣбъ на просторѣ кôлькохъ квадратовыхъ миль. На другій день уже поле вкрылось хорыми мышами, що не могли рушитись зъ мѣсця, а по кôлькохъ дняхъ всѣ погибули. Мышачій бациль шкодить лишь мышамъ, а для другихъ звѣрятъ и людей вôнъ нешкôдливый.

Штука, наука и література.

— **Ч. 11 „Дзвôнка“** мѣстить: оповѣданє В. Чайченка зъ анґлійского: Настя-Шкода, поезію Трохима Зѣньковского: Батьковъ смутокъ (друковану фонетикою), Пригоды ловецкî въ полудневôй Африцѣ, розвѣдку про землетрусъ, загадки, шарады и т. п. На образку представленый князь острова Суматры, Магараджа Саунтвари, зъ величезною ґітарою, подôбною до нашихъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Ц. к. ґенеральна Дирекція зелѣзниць державныхъ оголошує: „Дня 15. вересня 1891 отворена зелѣзниця мѣсцева Айзенерцъ-Фордернберґъ для обмеженого руху товарового для цѣлей альпейского товариства гôрничого, вôддаєсь зъ днемъ 9 червня 1892 до загального руху. Причôмъ отвирає ся стація Пребіхль и Фордернберґъ-Ратгавсъ для загального руху, стація Ерцберґъ, дальше мѣсця накладовî Крумпенталь и Шинавґальде для обмеженого руху товарового а то выключно для цѣлей альпейского товариства гôрничого, вкôнци стація до выминаня Глєзльбремзе тôлько для цѣлей руху зелѣзничого.“

Станъ засѣвôвъ такъ у насъ, якъ и на Буковинѣ та Молдавіи зовсѣмъ вдоволяючій, лише на Угорщинѣ нищить збôже по части рожа, по части хробаки. Озиме збôже, що зъ яри було ушле, поправило ся вôдъ дощу; особливо зъ пшеницѣ можна надѣяти ся доброго жнива Раннî вôвсы и ячменѣ розрастають ся буйно, а черезъ те, що довшій часъ було холодно, збôже не выбуяло и не вылягло. Дощь, що въ послѣдныхъ дняхъ рясно падавъ, на збôже и травы користный, але кукурузѣ може зашкодить. Черезъ те вже теперь кукуруза подорожѣла. Не такъ добрымъ єсть станъ овочѣвъ, бо черезъ приморозки цвѣтъ дуже потерпѣвъ. — На Угорщинѣ въ наслѣдокъ зливы минувшого тыждня збôжа вылягли. Пшеници, ячмѣнь и овесъ напала въ декотрыхъ околицяхъ рожа, денеде знову они пожовкли, а колоски ихъ переважно пустî. Станъ пшеницѣ взагалѣ середный, жито досыть добре, озимый ячмѣнь середный, ярый злый, овесъ взагалѣ середный, а декуды й дуже добрый. Рѣпакъ уже почали збирати, бо дощѣ дуже пошкодили єго якости.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 14 червня. Ґр. Таффе занедужавъ легко! въ наслѣдокъ перестудженя. — Секретарями рады именованî: Орестъ Цицимирскій зъ Тернополя для выс. Суду кр. у Львовѣ. и Волод. Гладишовскій въ Сяноку для тамошного суду окружного. — Судьями повѣтовыми именованî Л. Марковскій для Войнилова и Волод. Гузаръ для Золотого Потока. — Авскультантами именованî мѣжь иншими: Волод. Зубрицкій для Судов. Вишнѣ, Игн. Дзеровичь для Букôвска, Алекс. Дѣдицкій для Заболотова и Ант. Боцюркôвъ для Бучача.

Пшибрамъ 14 червня. Гôрникъ Гачелька зôзнавъ передъ властями, що гôрникъ Кпіжь запаливъ закôпъ Марія опустивши зъ неосторожности горѣючій кнôтъ на землю. Гавельку Кпіжа и двохъ другихъ ихъ товаришѣвъ арештовано.

Черновцѣ 14 червня. Пос. Фльондоръ померъ нагло.

Петербургъ 14 червня. Пôдъ конець сего мѣсяця сподѣвають ся тутъ приѣзду румуньского наслѣдника престола кн. Фердинанда и грецкои королевои.

Прага 14 червня. Всѣ часописи, що помѣстили бесѣду Ґреґра, выголошену на зборахъ выборцѣвъ въ Бродѣ нѣмецкôмъ, сконфіскованo.

Остригомъ (Ґранъ) 14 червня. Нагло прибувша въ Дунаю вода прôрвала греблю и залила великî просторы землѣ та пôдмулила въ кôлькохъ мѣсцяхъ и прôрвала насыпъ зелѣзничій.

Софія 14 червня. Процесъ убійникôвъ Белчева розпôчнесь въ слѣдуючôмъ тыждни. Полковникъ Драндаревскій именованый президентомъ, а полковникъ Андрѣѣвъ и Каранчевъ, та майоры Голданскій и Фичевъ членами трибуналу.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Крехoвецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнй") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.